

Philpot beantwoord in *The Gospel Standard* vragen over de Doop

Overgenomen uit 'Afscheiding en Raadgevingen'

13. Is het geoorloofd om kwaad te spreken over een afgewezen doopkandidaat?

Als een doopkandidaat aan een Evangeliegemeente wordt voorgesteld en om bepaalde redenen niet wordt aangenomen, is het dan Schriftuurlijk als een lid of meerdere leden dit vertellen aan wereldlingen en hun zo aanleiding geven om spottend over de Doop van gelovigen te spreken? Ik ben van mening dat in de gemeente, als een lichaam, deze dingen geheim moeten worden gehouden, ongeacht of deze persoon wordt aangenomen. U zou mij een dienst bewijzen door deze vraag in de *Gospel Standard* te beantwoorden.

Hoogachtend, een trouwe lezer.

Antwoord

Er kan geen twijfel over bestaan – in elk geval leeft er geen enkele twijfel in ons gemoed – dat het bovengenoemde gedrag hoogst ongepast en zeer laakbaar is. Bijzondere fijngevoeligheid is nodig als een doopkandidaat om een bepaalde reden niet is aangenomen. Hij is al diep gekwetst, omdat hij is afgewezen of het advies heeft gekregen om wat langer te wachten. Het is zeer grof, om niet te zeggen onchristelijk, om de pijn te verergeren door in de gemeente de reden van zijn afwijzing bekend te maken en hem zo, misschien zijn leven lang, als huichelaar te brandmerken. Niemand kan zeggen wat voor uitwerking dat in zijn gemoed zal hebben. De satan is een wrede tegenstander. Wat een wanhoop kan hij veroorzaken! Waartoe zal hij de arme ziel misschien drijven? Als de kandidaat een kind van God is, hoeft zijn droefheid niet verergerd te worden. Is hij geen kind van God, dan is het geen reden tot triomf, maar eerder tot droefheid, dat de gemeente hem moest afwijzen.

We geloven dat geen weldenkend mens hier een ogenblik over zal aarzelen. Daarom zouden we het pure tijdsverspilling vinden om meer woorden aan dit onderwerp te wijden, als de omstandigheden geen aanleiding gaven om enkele opmerkingen te maken over enige punten die hier nauw mee verbonden zijn, en om de gemeenten vriendelijk te waarschuwen en te vermanen.

Leden van een gemeente zouden moeten bedenken dat een gemeente een familie is en dat familieaangelegenheden nooit buiten de familie besproken moeten worden. De meest strikte geheimhouding is noodzakelijk, maar niet omdat de gemeenten zich moeten schamen voor hun handelingen. De wereld en degenen die buiten zijn, hebben echter geen recht om te weten wat zich in de boezem van de gemeente afspeelt. We weten dat de wereld zulke kennis alleen zou misbruiken en tegen de gemeente zou gebruiken. En zelfs bij hen die God vrezen, maar nu slechts uitwendige leden zijn van de gemeente en niet tot de belijdende leden behoren, heerst vaak eenzelfde geest van jaloezie die bij hen veelal dezelfde gevoelens opwekt. Al deze stukjes informatie en brokjes nieuws die op deze manier opgepikt kunnen worden, moeten wel onvolledig zijn. De betrokken partijen zijn zelf immers niet aanwezig. We weten allemaal hoe verkeerd brokstukken van conversatie en fragmenten van kerknieuws die uit rondzingende geruchten kunnen worden opgepikt, misbruikt kunnen worden. Stelt u zich voor dat er in de gemeente discussie is over een onderwerp. Moet de wereld dan een oordeel vellen over een aangelegenheid waarover ze niets meer weet dan enkele woorden die onnadenkend zijn uitgesproken? Moet de wereld onze rechter zijn? Moet die stem gehoord worden in kerkelijke vergaderingen? Moet de wereld de hoogste rechter zijn? Kunnen we onszelf niet regeren en moeten we onze aangelegenheden voorleggen aan anderen die niet tot

hetzelfde kerkgenootschap behoren? Als elk lid van een christelijke gemeente onmiddellijk verontwaardigd ontkent dat de wereld het recht heeft om te oordelen over deze aangelegenheden, moeten we dan niet direct antwoorden: ‘Waarom zou u die gelegenheid bieden? Te recht ontzegt u de wereld het recht om over kerkelijke aangelegenheden te oordelen. Echter, elke keer dat u iets wat in de gemeente plaatsvindt, vertelt aan iemand die niet tot de gemeente behoort, maakt u hem tot een rechter over de gebeurtenis die u hem hebt gemeld.’

Dit is het punt dat we de gemeenteleden willen voorhouden. We doen namelijk vaak onbedachtzaam en onnadenkend wat we bedachtzaam en weloverwogen niet zouden doen. Gemeenteleden moeten zichzelf nooit toestaan om bij enige gelegenheid terloops iets te zeggen of zelfs een hint te geven aan iemand die geen belijdend lid is van dezelfde gemeente als zij. Voor echtparen is dit een bijzondere beproeving en soms zelfs een krachtige verzoeking, als een van de echtgenoten lid is van de gemeente en de andere niet. ‘Mijn liefste, dat is een aangelegenheid van de gemeente’, zou een kort antwoord zijn. Het zou een afdoende reactie moeten zijn op iedere poging om te horen wat er in de gemeente speelt. Maar ‘mijn liefste’ zal niet altijd tevreden zijn met zulke korte en eenvoudige antwoorden. Als de vraag gesteld wordt door het zwakkere vat, kan zij even graag het geheim willen ontraadselen als Eva en Delila. Zelfs als deze tedere band ons niet voor bijzondere verzoeken stelt, kan er een christelijke vriend in de gemeente zijn met wie we ons verbonden voelen en die we onbedachtzaam – als geliefde vriend – kerkelijke aangelegenheden meedelen. Ouders kunnen onnadenkend een woord laten vallen voor hun kinderen, of heren en vrouwen voor hun knechten, waardoor ze zich een beeld – hoewel heel onvolledig – kunnen vormen van wat er speelt. Aan de hand van vermoedens en veronderstellingen kunnen de hoorders wat in de lengte of de breedte ontbreekt, ruimschoots uitbreiden. Daarom willen wij de gemeenteleden die deze opmerkingen mogelijk lezen, graag dringend waarschuwen dat ze niet de minste ruchtbaarheid moeten geven aan kerkelijke aangelegenheden. Ze mogen daar uitsluitend met belijdende leden van dezelfde gemeente over spreken. Alle kerkelijke aangelegenheden moeten beschouwd worden als kerkelijk eigendom. Als de gemeente bijeenkomt achter gesloten deuren, moet ze ook uiteengaan met gesloten lippen.

Nog een woord. We kunnen niet nalaten hieraan toe te voegen dat naar onze mening geen enkele kandidaat voor de gemeente mag verschijnen zonder voorafgaand, grondig onderzoek door de predikant en de aangewezen visitatoren, zodat er weinig twijfel meer bestaat dat hij door de gemeente aanvaard zal worden. Het is beter voor een kandidaat om honderd keer door hen teruggestuurd te worden dan eenmaal door de gemeente afgewezen te worden.

22. Mogen leden achteraf bezwaren uiten tegen een doopkandidaat?

Mijnheer, omdat ik bedroefd ben, neem ik de vrijheid een vraag aan u te stellen. Een kandidaat voor de Doop der gelovigen kwam volgens de regels van de gemeente om verantwoording af te leggen van de hoop die in hem was, en werd zonder bezwaar aangenomen door de predikant, de diakenen en de leden. Na een aantal dagen hebben echter enkele leden bezwaren geuit, die tijdens de vergadering geen woord over die zaak gesproken hebben. Zij beweren nu dat in hun ogen de bevinding waarover hij sprak, te kort is. Als deze leden niet zo eerlijk waren om hun bezwaren tegen de kandidaat te uiten voordat de ordinantie bediend werd, zouden ze dan achteraf ook niet moeten zwijgen? De kandidaat is een man van goede zeden en zijn gedrag is onberispelijk. Als de gemeente misleid is, is dat een zaak tussen God en

hen. Bovendien strookt zo'n onoprechte wandel niet met de geest van het Evangelie. Ik weet dat dit sommigen verdriet heeft gedaan. Anderen zeggen dat deze leden onoprecht zijn omdat ze hun overtuiging niet op het gepaste moment kenbaar gemaakt hebben. Als u in de *Gospel Standard* op deze vraag wilt ingaan, zult u iemand die in de gemeente vrede en eenheid beoogt, een dienst bewijzen. Een lezer.

Antwoord

Een beetje eerlijkheid vanaf het begin bespaart later vaak veel moeite. Het is onze vaste overtuiging dat de leden die aan het begin bezwaren hadden omtrent de bevinding van de kandidaat, hun mening op dat moment hadden moeten uiten. Door te zwijgen stemden ze stilzwijgend toe. Ze hadden de vrijheid vragen te stellen aan de kandidaat of bezwaren in te brengen tegen hem. Omdat ze geen van beide hebben gedaan, werd aangenomen dat ze evenzeer hun instemming betuigden als de overige aanwezigen. Het is wezenlijk dat een lid dat eenmaal is aangenomen, wordt behandeld als een broeder, net als het meest geoefende lid van de gemeente. Wees zo zorgvuldig mogelijk bij het aannemen van leden. Op dit punt dwalen veel gemeenten. Wij hebben moeite met de afwijzing van kandidaten als ze eenmaal aan de gemeente zijn voorgesteld, omdat dit een smet werpt op hun naam, hen kan kwetsen en benauwen, en twist en verdeeldheid kan veroorzaken onder de leden. Veel gemeenten zijn te laks in het voorkomen van deze kennelijke misstanden. Gezamenlijk aanvaarden ze kandidaten die iets over zichzelf kunnen vertellen, maar die ze persoonlijk liever niet zouden aannemen. Zo komen er veel leden in de gemeente tegen wie bezwaren leven. Langzamerhand wordt het zout van het lichaam aangetast en gemengd zaad gezaaid in een akker waar uitsluitend tarwe zou moeten staan. Om dit te voorkomen is eerst grote voorzichtigheid nodig. Zonder duidelijke tekenen van het werk van de genade in de ziel mag geen enkele kandidaat voor de gemeente toegelaten worden.

Laten we aannemen dat er drie deuren zijn waardoor we in de gemeente kunnen komen: De predikant, de diakenen en de gemeente zelf. De eerste deur moet het smalst zijn. Niemand zou die mogen passeren als de predikant geen goede indruk van hem heeft.¹ De predikant kan echter misleid worden en daarom moet de volgende poort ook zorgvuldig bewaakt worden. Een liefdevolle en vriendelijke vermaning tot uitstel is immers veel beter voor een kandidaat dan een afwijzing door de gemeente, of toelating tot de Doop zonder de hartelijke instemming van het grootste deel van de gemeente. Eenmaal aangenomen moet het nieuwe lid in alle opzichten als een broeder behandeld worden, tenzij zijn handel en wandel in strijd is met zijn belijdenis. Misschien is hij zwak. Dat is de pink ook, maar toch blijft deze een lid van ons lichaam. Velen zijn in de gemeente gekomen met de geringst mogelijke bevindelijke kennis. Er is echter opwas geweest. Sommigen van deze leden zijn door hun stilheid en beginselvastheid in hun leven een sieraad voor de gemeente geweest en zijn zalig gestorven. De apostel veroordeelt onder andere achterklap en oorblazingen (2 Kor. 12:20). Geen enkele gemeente kan bloeien zonder liefde en eenheid, die alleen ontluiken waar veel wederzijdse verdraagzaamheid gevonden wordt. Daarom is niets verwoestender dan de onoprechte handelwijze die de brieveschrijver noemt. Het zou beter zijn om tien huichelaars te verdragen dan om de vrede van de gemeente te verstoren of één kind van God te benauwen en te krenken.

¹ We menen dat in sommige gemeenten de kandidaat eerst voor de kerkenraad komt. Dat is enkel een kwestie van de gemeente, en is op geen enkele wijze in strijd met onze opvatting dat de eerste deur het smalst moet zijn en de eerste zeef de kleinste mazen moet hebben.

23. Wat is gebruikelijk bij de toelating van kandidaten?

Na publicatie van bovenstaand antwoord heeft Philpot in de *Gospel Standard* van februari 1856 een aanvullende vraag beantwoord, die hieronder is geplaatst.

Mijnheer, nadat ik een vraag gezien heb over het toelaten van leden tot de gemeente op pagina 343 in het novembernnummer van de *Gospel Standard*, wil ik graag twee aanvullende vragen stellen.

1. Moeten de kandidaten aanwezig zijn bij het besluit van de gemeente over hun toelating, nadat ze getuigenis hebben afgelegd van hun bekering?
2. Moeten we door handopsteking stemmen over de toelating van vijf of zes leden tegelijk, of voor één kandidaat per keer?

Uw nederige dienaar heeft genoeg aan een heel kort antwoord, als u deze vraag een antwoord waardig keurt.

Onderzoeker.

Antwoord

Zoals is verzocht, zullen we een kort antwoord geven op de gestelde vragen.

1. Terwijl de gemeente een besluit neemt over hun toelating, moeten de kandidaten zich be-slist terugtrekken. Hoe kan er vrijuit gesproken worden in hun aanwezigheid? Hoe pijnlijk voor hen en hoe belemmerend voor de gemeente als zij alle argumenten horen die voor en tegen hen worden ingebracht! Feitelijk hebben we nog nooit gehoord dat een kandidaat bij een dergelijke gelegenheid aanwezig was of dat een gemeente zo onverstandig zou kunnen handelen.

Is een kandidaat eenmaal toegelaten, dan zien we geen enkel bezwaar tegen zijn aanwezigheid wanneer de kandidaten na hem over hun bekering vertellen. Omdat hij echter nog geen lid van de gemeente is, heeft hij vanzelfsprekend geen stem en inbreng in de procedure.

2. Er moet absoluut niet meer dan één kandidaat per keer gehoord worden en over zijn zaak moet een definitief besluit genomen zijn. Pas als zijn zaak is afgehandeld, komt de volgende kandidaat naar voren. Hij wordt gehoord en er wordt een beslissing genomen over zijn toelating of afwijzing. In ons land kunnen er beslist geen gemeenten van de waarheid zijn, waar zo weinig orde en regel is dat de praktijken worden toegelaten waarvoor de briefschrijver onze aandacht heeft gevraagd. 'Laat alle dingen eerlijk en met orde geschieden.' Zulke gemeenten laten zich beslist niet door deze regel leiden.

30. Is de Doop slechts een schaduw?

Geachte heer, zou u of een van de andere schrijvers mij een antwoord willen geven op de volgende vraag:

Wordt de Doop beschouwd als een Goddelijke instelling of slechts als een schaduw? G.S.

Antwoord

Op onze beurt kunnen we ook aan G.S. vragen wat hij bedoelt met de woorden dat de Doop slechts een schaduw is. Begrijpt hij de Schriftuurlijke betekenis van het woord 'schaduw', de geestelijke betekenis die de Heilige Geest daaraan heeft gegeven? Als hij dit begreep, zouden we denken dat hij nauwelijks het woord 'schaduw' zou durven gebruiken voor de ordinantie van de Doop. Mogelijk noemen mensen die de Doop minachten of verachten, de ordinantie graag een schaduw, maar dit is niet naar de mening van de Heilige Geest in de Schrift der waarheid.

Bij de beantwoording van deze twee vragen zullen we eerst uit het Woord der waarheid proberen aan te tonen dat de Doop geen schaduw is.

1. Het woord 'schaduw' wordt drie keer gebruikt in het Nieuwe Testament, namelijk in Kolossenzen 2:17, Hebrëeën 8:5 en 10:1. In al deze plaatsen heeft het dezelfde betekenis en wordt het uitsluitend gebruikt als verwijzing naar de ceremoniële wet. Welke gedachten roept het woord 'schaduw' vooral op? In de eerste plaats gaat het om een onstoffelijke voorstelling van een bestaand voorwerp. Er is echter een nog duidelijker verband met de volgende drie begrippen. Een schaduw is duister, tijdelijk en een zwakke afspiegeling van een stoffelijke werkelijkheid. Deze drie begrippen kunnen heel goed toegepast worden op de ceremoniële wet, maar niet één daarvan past bij de Doop. De ceremoniële wet was duister, want de ceremonieën waren moeilijk te doorgronden en konden zonder het licht van het Evangelie zelfs helemaal niet verstaan worden. De ceremoniële wet had een tijdelijk karakter, want toen Christus kwam, hield ze op te bestaan, zoals Paulus stelt in Hebrëeën 8:13. Ook was de wet maar een zwakke afspiegeling van wat de apostel 'de toekomstige goederen' noemt, van de zalige werkelijkheid van het Evangelie en in het bijzonder van het offer en verzoenend sterven van de Heere Jezus Christus aan het kruis.

De Doop is echter geen schaduw in een van deze drie betekenissen, die heel wezenlijk zijn voor dit woord. De Doop is niet duister, maar licht, want dit sacrament is een duidelijke afspiegeling van het lijden en de smart, van de dood en de opstanding van de Heere Jezus. De Doop heeft evenmin een tijdelijk karakter, want ze moet bediend worden tot de voleinding der wereld (Matth. 28:19-20). Ook is de Doop geen zwakke afspiegeling, maar een duidelijk beeld van onze begrafenis met Christus. 'Indien wij met Hem één plant geworden zijn in de gelijkmaking Zijns doods, zo zullen wij het ook zijn in de gelijkmaking Zijner opstanding' (Rom. 6:3-5).

De Doop is dus geen schaduw maar een beeld, zoals Petrus zegt: 'Waarvan het tegenbeeld, de doop, ons nu ook behoudt' (1 Petr. 3:21). Uit het onderscheid dat de apostel maakt tussen een schaduw en een beeld, blijkt duidelijk dat een beeld iets heel anders is dan een schaduw, niet alleen in natuurlijk en verstandelijk opzicht, maar ook vanuit een Schriftuurlijk en geestelijk oogpunt. 'Want de wet, hebbende een schaduw der toekomstige goederen, niet het beeld zelf der zaken' (Hebr. 10:1).

Een korte overdenking zal duidelijk maken dat de gebezigde vergelijking drie afzonderlijke elementen bevat, die allemaal nauw met elkaar verbonden zijn. Ten eerste de persoon zelf, het levende, bestaande wezen. Ten tweede het beeld of de afbeelding van die persoon, zoals een tekening of een standbeeld. Ten derde de schaduw van die persoon, die op de grond valt als hij loopt. In geestelijk opzicht is er in de eerste plaats de Persoon. Dit is de Heere Jezus, zoals de apostel zegt: 'Maar het lichaam is van Christus' (of 'is Christus'). In de tweede plaats is er het beeld van Christus, het Evangelie waarin Hij helder en duidelijk wordt getekend. In de derde plaats is er de schaduw, de ceremoniële wet.

De eerste twee elementen zijn tastbaar, maar een schaduw niet. Een tekening of beeld is niet meer dan een voorstelling, maar blijft tastbaar. De Doop, als een ordinantie van het Evangelie, is tastbaar en dus geen schaduw. In feite heeft de Doop dezelfde plaats als het Avondmaal des Heeren. Beide zijn ingesteld door de Heere Zelf. Aan beide hechtte Jezus Zijn goedkeuring door Zijn aanwezigheid en Zijn voorbeeld. Beide zijn een blijvend getuigenis van Zijn lijden en sterven en een onderscheidend kenmerk van christelijk discipelschap en christelijke gehoorzaamheid. Kort gezegd, beide zijn ordinanties van het Evangelie en moeten daarom een plaats in de gemeente hebben zolang het Evangelie daar wordt verkondigd. Zo zij er plechtig mee begonnen is, zo zal zij er ook mee eindigen.

Misschien zegt iemand dat de Doop niet onmisbaar is, omdat we zonder de Doop zalig kunnen worden en dat deze ordinantie daarom slechts een schaduw is. We antwoorden dat hetzelfde argument ook geldt voor het Avondmaal des Heeren, want zoals velen zonder de Doop zalig worden, worden ook velen zalig zonder het Avondmaal des Heeren. De moordeenaar aan het kruis heeft geen van beide ordinanties ontvangen. Is dit echter de geest van het Evangelie of de taal van het geloof? Zou een kind van God moeten zeggen: 'Hoe weinig is voldoende om de hemel binnen te gaan?' Zal een gehoorzame discipel zeggen: 'Welke geboden en ordinanties zijn niet van wezenlijk belang en hoef ik niet te eerbiedigen?' De taal van de Heere is heel anders: 'Gij zijt Mijn vrienden, zo gij doet wat Ik u gebied' (Joh. 15:14). Ook een gelovige discipel spreekt heel andere taal: 'Dan zou ik niet beschaamd worden, wanneer ik merken zou op al Uw geboden' (Ps. 119:6).

38. Mag iemand gedoopt worden die reeds eerder in zijn natuurstaat is gedoopt?

Geachte heer, mag een predikant die de waarheid Gods verkondigt, iemand dopen door onderdompeling als hij weet dat dezelfde persoon al eerder is gedoopt, en ook weet dat hij vroeger behoorde tot de General Baptists? Verdienen wij, als Particular Baptists, niet terecht de naam anabaptisten of wederdopers als we dat doen? Een trouwe lezer. 19 februari 1856

Antwoord

Wij geloven dat de doop niet geldt als iemand in zijn natuurstaat door de General Baptists is gedoopt. Vanzelfsprekend bedoelen we hier de doop door onderdompeling. Dit was geen geloofsdaad, geen vrucht van Gods genade, en Zijn heilige goedkeuring was daaraan niet gehecht, omdat het slechts zonde was (Rom. 14:23). Deze doop is naar onze mening net zo min geldig als de besprenging van kinderen en heeft grotendeels dezelfde grondslag. Laten we veronderstellen dat het kind ondergedompeld is, zoals vroeger de gewoonte was. We zouden dat niet als de Doop aanvaarden, omdat de gedoopte het geloof mist. Wat is dan het verschil tussen de onderdompeling van een kind en de doop van een volwassene in een staat van ongeloof? De leeftijd is niet van belang, want een kind van acht of negen jaar of jonger kan geloven en gedoopt worden. Van belang is echter of de dopeling het geloof bezit.

Als er dus iemand voor onze gemeente verschijnt, die naar zijn eigen mening gedoopt is toen hij nog een dode belijder was, achten we het zeker juist dat hij – net als alle andere doopkandidaten – gedoopt wordt. We spreken niet over herdopen, omdat we de eerste doop geheel ongeldig achten.

Was hij echter, hoewel hij door de General Baptists gedoopt is, op het moment van de doopbediening al een deelgenoot van de genade en was het ontvangen van de ordinantie een geloofsdaad? Dan achten we het niet juist om hem opnieuw te dopen.

60. Kan een zieke vrouw buiten de Doop om lid worden?

Geachte heer, het volgende is mij ter ore gekomen. Ik voor mij zou dankbaar zijn als de Heere uw hart zou willen neigen om in de *Gospel Standard* uw mening daarover te geven. Een lid van een baptistengemeente heeft een vrouw die door genade geroepen is en nu met haar hele hart de Doop van de gelovigen omhelst. Ze gaat echter gebukt onder een chronische ziekte, waardoor ze de ordinantie van de Doop niet kan ontvangen. Ze begeert vurig Gods volk te ontmoeten en voelt dat ze zich uitsluitend kan voegen bij hen die het gesloten Avondmaal in ere houden. Zou het onder zulke omstandigheden strijdig met de ordening van

het Evangelie zijn om haar op te nemen in de gemeente (zonder een precedent te scheppen)? Haar ziekte en lichamelijke zwakheid maken het voor haar immers onmogelijk om de ordinantie van de Doop te ontvangen, hoewel zij dat vurig wenst. Hoogachtend, een trouwe lezer.

Antwoord

Dit is precies de manier waarop dwaling en zonde de gemeente binnensluipen en de waarheid en ordening van het Evangelie ondermijnen. Onderdompeling maakte plaats voor uitgieting, het gieten van water over het hoofd of gezicht, en daarna voor besprenging. Zo werd de Doop feitelijk geloochend en ontkracht. Juist verzoeken en verontschuldigen zoals hierboven waren daar de oorzaak van. Al heel vroeg in de geschiedenis van de gemeente werd het regel om de Doop uit te stellen, vanwege de bijgelovige gedachte dat de Doop de zonde kon afwassen. Het gevolg was dat de Doop vaak zo lang werd uitgesteld dat onderdompeling van de stervende niet meer mogelijk was. Moest hij dan zonder de Doop, en dus zonder vergeving, sterven? Naarmate de Doop meer tot een zaligmakende ordinantie werd verheven, werd de noodzaak van de bediening groter. Deze moeilijkheid werd als volgt opgelost. De geleerde theologen beslisten dat het uitgieten van het water over het gezicht even goed was als het onderdompelen van het hele lichaam. De stervende kon dus vergeving ontvangen zonder zijn leven in gevaar te brengen.

De volgende stap was heel gemakkelijk. Bij de zonde leidt de ene stap tot de volgende; zo ook bij de dwaling. Als het geoorloofd is om water uit een bekken te gieten, kunnen we ook een beetje water uit het bekken op de dopeling sprenkelen. Nu de wijze waarop de ordinantie bediend wordt, eenmaal veranderd is en het bekken in plaats van de rivier of het doopbassin gekomen is, kan het ook niet veel meer uitmaken of al het water of slechts een deel daarvan wordt gebruikt. Toen de ordinantie niet langer meer werd bediend zoals ze door de Heere was ingesteld en door de apostelen werd bediend, kwam stap voor stap de dwaling de gemeente binnen en kreeg er vaste voet aan de grond. Toen was de overgang van de Doop van volwassen gelovigen naar de besprenging van alle kinderen gemakkelijk.

God is jaloers op Zijn eigen voorschriften. Misschien lijkt het passender en praktischer om de ark te vervoeren op een nieuwe wagen dan om deze op de schouders te dragen. Dat dacht God echter niet en daarom toonde Hij Zijn ongenoegen door een ernstige straf. Hij heeft 'onder ons een scheur gedaan, omdat wij Hem niet gezocht hebben naar het recht' (1 Kron. 15:13). Iets kan ons recht schijnen en een bepaalde stap kan onder bepaalde omstandigheden geoorloofd lijken. Het vlees pleit vurig voor toegeeflijkheid, het uit te voeren plan schijnt aanbevelenswaardig en redelijk, en de Schriftuurlijke weg moeilijk of onbegaanbaar. Al die tijd bedekt de sluier van het ongeloof onze ogen en weegt Gods eer niet op ons hart. Zo is het open Avondmaal in de gemeenten ingevoerd. Wij hebben ons afgevraagd wat passend was en aangenaam voor het vlees.

De brieveschrijver stelt dat dit één bijzonder geval is, dat geen gewoonte mag worden. Wij weten echter hoe één voorbeeld praktisch altijd navolging vindt en hoeveel water kan ontsnappen door een heel klein gat in een molenstuw. De satan en het vlees hebben het water tot een verschrikking gemaakt voor sommige mensen. Hoewel wij al jarenlang een zwakke gezondheid hebben, is dat zelden een belemmering geweest om dagelijks veel koud water te gebruiken. We geloven dat er weinig, heel weinig, gevallen zijn waarin de Doop door onderdompeling gevaarlijk kan zijn. Als dit echter een van deze zeldzame gevallen is, mogen we omwille van één persoon Gods voorschrift niet ongehoorzaam zijn. Als ze vanwege haar klacht niet gedoopt kan worden, zal de Heere, Die geen harde Meester maar een geduldige

Vader is, de wil voor de daad houden. Is ze gedoopt met de Heilige Geest? Is ze door het geloof gespijsd en gelaafd met het vlees en bloed van de Zoon van God? Dan heeft ze reeds de weldaden ontvangen waarvan de Doop en het Avondmaal des Heeren slechts de uitwendige, zichtbare tekenen en afschaduwingen zijn.

89. Mag de broer van een doopkandidaat aanwezig zijn?

Geachte heer, zou u alstublieft de volgende vraag willen beantwoorden in de *Gospel Standard*: Is het in overeenstemming met de orde van een Strict Baptists gemeente als een doopkandidaat die zich bij de gemeente wil voegen, het recht krijgt om te kiezen of zijn broer, die al lid is, aanwezig mag zijn als hij voor de gemeente verschijnt? En als deze broer aanwezig wil zijn, heeft de gemeente dan het recht om al dan niet toestemming te verlenen, of moeten zij die keuze aan de broer overlaten?

Ik hoop dat u zich gedrongen voelt om deze vraag te beantwoorden, omdat verschillende mensen daarin geïnteresseerd zijn. Een lid.

Antwoord

Wij kunnen niet het minste bezwaar zien in de aanwezigheid van een broer als zijn broeder naar het vlees zich als doopkandidaat aanmeldt. Evenmin hebben we ooit gehoord van een geval als het bovenstaande waarin daartegen bezwaar gemaakt werd.

De meeste gemeenten hebben wel als regel dat de man of de vrouw niet aanwezig mag zijn. We menen dat dit wijs is, omdat de aanwezigheid van een vriend die ons zo nabij en vertrouwd is, uiteraard de tong kan verlammen of verwarring kan veroorzaken. We voelen ons niet volkomen vrij om te spreken over de handelingen van de Heere, waarover de gemeente zo graag wil horen. We worden daarvan weerhouden door die mensenvrees waarin velen verstrikt raken. Veel echtgenoten kunnen niet openhartig met elkaar over geestelijke zaken spreken. Stel dat zij voor de gemeente zouden komen en zouden spreken over bijzondere verzoeken of uitredingen die ze meegemaakt hebben. Als hun wederhelft daarbij aanwezig was, zou de eerste reactie daarna kunnen zijn: 'Dat heb je me nooit verteld. Je kunt het wel tegen de gemeente zeggen, maar je kon het mij nooit vertellen. Heb je wel vertrouwen in mij?' Om al deze moeilijkheden en andere evenzeer voor de hand liggende problemen te voorkomen, hebben de meeste gemeenten besloten dat echtgenoten niet aanwezig moeten zijn.

Geen enkele van deze argumenten is echter van toepassing op een broeder naar het vlees. Niet in het minst. Daarom zijn we van mening dat een gemeente niet eigenmachtig moet ingrijpen en een broer moet buitensluiten. Het moet volkomen aan zijn eigen keuze en oordeel overgelaten worden. Het zou het broederhart verblijden en verheugen als hij hoort van de genadige handelingen van de Heere met een van zijn naaste verwanten.